

Prikaz koncerta crnogorskih simfoničara CNP-u

Zrelo tumačenje Šuberta i Betovena

Pod vođstvom maestra Kraska sa lakoćom su ostvarivani dijalozi između gudačkog i duvačkog korpusa, ali i zvučna izbalansiranost među svim instrumentalnim grupama

D. MILJANIC

PRECIZNA ARTIKULACIJA: Crnogorski simfoničari

» Piše:

Vanja Vukčević

Nakon djela Rosinija, Paganinija i Betovena, koje je publika sa užitkom slušala na prethodnom nastupu Crnogorskih simfoničara, i na koncertu održanom 12. novembra u CNP-u, dirigent Grigorij Krasko je u programskom smislu odlučio da se zadrži na kompozicijama nastalim na raskršću epoha klasicizma i romantizma. Izvedene su dvije simfonije - Betovenova Druga u D-duru, op. 36. iz 1802. godine i Šubertova Šesta u C-duru, D.589 iz 1818.

Zvučna balansiranost

Simfoniju br.2, jedno od posljednjih djela iz prve stvaralačke faze, Betoven je pisao u vrijeme kad i svoj „Hejligensštatski testament, koji je pronađen nakon njegove smrti 1827. godine. U dokumentu piše da je njegova navodna prijetnja narav posljedica naglog pogoršanja sluha i da je umjetnost jedini razlog koji ga sprječava da ne oduzme sebi život. Stvaranje ovog djela za njega je zasigurno predstavljalo utočište u teškim vremenim, ali uprkos očajnom stanju, Betoven piše simfoniju koju je zbog optimističnog duha i vitalnosti Berlioz nazvao „Nasmijanom“.

Iako je nastala pod snažnim uticajem Hajdna i Mocarta, u pogledu kompozitorske prakse, ali i posmatrano sa aspekta izvođačkog umijeća, Druga simfonija predstavlja iskorak u razvoju simfonijske muzike. U koncepcijskom smislu treći stav, Menuet, prvi put u istoriji biva zamijenjen Skercom, čime simfonija dobija na još većem obimu i energiji.

Snažno i jasno

Akorde u laganom uvodu prvog stava, crnogorski simfoničari donose snažno i jasno, stvarajući atmosferu

uzvišenosti i ozbiljnosti na samom početku simfonije. Pod vođstvom maestra Kraska, u nastavku su sa lakoćom ostvarivani dijalozi između gudačkog i duvačkog korpusa, ali i zvučna izbalansiranost među svim instrumentalnim grupama. U interpretaciji drugog stava, jednog od najdužih sporih stavova u Betovenovom opusu, postignut je vedar karakter i uobličena je pastoralna slika. Skerco i finalni stav obilovali su muzičkim humorom i orkestar je kroz preciznu artikulaciju sa lakoćom uspijevao da oblikuje sve muzičke fraze.

Razigran ton

U drugom dijelu koncertne večeri Crnogorski simfonijski orkestar odsvirao je Šubertovu Šestu simfoniju u C-duru, koja je naziv „Mala“ dobila kako bi se razlikovala od Simfonije br.9 (Velike) u C-duru iz 1825. godine. U djelu, koje je napisao u 21. godini, primjetni su uticaji Betovena, Rosinija, ali i kompozitora tzv. osjećajnog stila.

U prvom stavu simfonije, odlično je ostvarivana smjena u izlaganju materijala između dionica gudača i drvenih duvača. U nastavku, izuzetno precizno i odmjereno istaknut je plesni karakter drugog stava, koji je umnogome podsjetio na italijansku tarantelu. Sa puno energije i poleta, orkestar je svirao treći stav, a razigran ton i skercozni karakter zadržan je i u finalu. Predvođeni Grigorijem Kraskom, crnogorski simfoničari su u ovoj, ali i prethodnoj partituri precizno „ulazili“ u sve promjene tempa, a sam tok interpretacije ni u jednom momentu nije „gubio“ na pokretu. Maestro Krasko je jako uspješno generisao napetost u toku izvođenja obje simfonije i zajedno sa crnogorskim simfoničarima publici u CNP-u priredio je izuzetno zrelo tumačenje Betovena i Šuberta.

